

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

พระอรหันต์เดินจงกรมสองประเภท

ไม่หนาวเท่าไร ลงแค่ ๒๐ เท่านั้น ตี ๕ มั่นลง ๒๐ พอถึงสว่างจริง ๆ ลง ๑๙ ตอน
เข้ามันหนาวกว่าตอนกลางคืนนะ ท่านไฟโรจน์ไปทางแม่ฮ่องสอน ได้คำพูดนี้มาพูดแล้ว
โธ้ย ที่หลวงตาว่าตอนเช้าตี ๔ ตี ๕ นี้ น้ำค้างเหมือนท่าฝนอยู่ทางสกลนครนะ ที่นี้ไปเจอ
แล้วที่แม่ฮ่องสอน อู๊ย เหมือนกันเลย อย่างนั้นแล้ว พอไปเจอแบบเดียวกันมันก็หมด
ปัญหาใช้ไหมล่ะ ว่า อู๊ย เหมือนกันเลย หลวงตาว่าไปเที่ยวกรรมฐานอยู่ทางสกลนคร พอ
๓ ทุ่มเท่านั้น น้ำค้างเริ่มตกห่าง ๆ คือมันมาเกาะอยู่ใบไม้ แล้วมันหยดตกลงมาปูปับหลัง
จาก ๓ ทุ่มผ่านไปแล้ว พอ ๔ ทุ่มเริ่มชัดขึ้น ๆ ดึกเท่าไรยิ่งละที่นี้ละ พอตี ๔ ตี ๕ มัน
เหมือนท่าฝน ที่นี้ท่านไฟโรจน์ไปทางแม่ฮ่องสอนก็เหมือนกันว่างั้น นี่ละตอนเราไป
กรุงเทพฯ ท่านไฟโรจน์ไปทางแม่ฮ่องสอน ท่านว่าโธ้ย เหมือนกันเลยที่หลวงตาว่า พอ
ระยะนั้น น้ำค้างตกอย่างนั้น ๆ จนกระทั่งตี ๔ ตี ๕ เหมือนท่าฝน นั้นละมันหนาวขนาดนั้น
แหละ น้ำค้างก็เป็นอย่างที่ว่า โอ้ เห็นแล้วที่นี้ ไปเจอเอาที่แม่ฮ่องสอนว่างั้น

เดี๋ยวนี้มันไม่มีน้ำค้างอย่างที่ว่า เช่นอยู่ในวัดนั้นมันก็เป็นดง ถ้าหากว่าจะมีน้ำค้าง
มันก็ได้เช่นเดียวกัน ที่นี้มันไม่มี ทางนั้นมันมีจริง ๆ เสื่อมันเดินมันจะเข้าป่าลึก เราเดิน
ทางจะเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน เสื่อมันมาทางหมู่บ้าน เสื่อโครงใหญ่ เรียกว่ามันเหยียบ
รอยฝนตกใหม่ ๆ นั้นแหละ แสดงว่าเสื่อออกมาตอนเช้าเลย ตอนกำลังจะสว่างเสื่อผ่านเรา
มา คือมันเหยียบน้ำค้างที่มันตกลงไปบนใบไม้เหมือนท่าฝน ที่นี้เสื่อมามันเหยียบใหม่ ๆ
เวลาเราเดินสวนทางไป เหมือนมันเหยียบรอยฝนตกใหม่ ๆ สว่างผ่านไปข้างที่พักของเรา
ป่าใหญ่ลึกเข้าไปอีก เรียกว่าน้ำค้างมันเป็นอย่างนั้นแหละ มันเหมือนท่าฝน เวลาเสื่อมา
เหยียบมันเหมือนรอยฝนตกใหม่ มันก็ผ่านไปข้าง ๆ ที่พัก เขาไปตามเรื่องของเขาเราก็รู้
เรียกว่าต่างคนต่างอยู่ต่างคนต่างไปไม่สนใจกัน

ถ้าหากว่าเขาสนใจรอยเขาจะกววน เช่นเราอยู่ที่นี่ เขามาเขาจะกวจะวน แสดงว่าเขา
สนใจ ถ้าพอทำ ๆ ความหมายว่างั้นนะ ใจเดินผ่านไปเฉย ๆ ฉากไปเฉย ๆ มันต่างคนต่าง
ไปต่างคนต่างอยู่ ไม่สนใจกัน น้ำค้างเอาจริง ๆ มันเปลี่ยนแปลงอะไรก็ไม่รู้นะเดี๋ยวนี้ไม่
เห็นมี หนาวก็หนาวแต่น้ำค้างอย่างนั้นไม่เห็นมี ก็มาเล่าให้ฟังทางแม่ฮ่องสอน แม่ฮ่องสอน
ไม่ใช่หรือที่เราไปดูวัดไม่มีทางจงกรม (แม่ฮ่องสอนครับ) วัดป่านั้นนะ ไปเทศน์ที่

แม่ฮ่องสอน ไปพักที่วัดเป็นวัดป่า หาทางจงกรมก็ไม่มีทั้งวัด พระก็ไม่มีมากนักวัดป่า
ประมาณสักกี่องค์นะ แต่พื้นเพเดิมก็ไม่เห็นมีทางจงกรม ไปเราก็อ้างจริง ๆ นะเรา มันอยู่
กันยังไงพระเหล่านี้ ว้างนั่นเลย มาอยู่มากินมานอนเฉย ๆ สถานที่ที่เป็นสถานที่เหมาะสมกับ
การภาวนา ทำไมทางจงกรมทางเดียวไม่เห็นมี ว้างนั่นเลย ใช้ไม่ได้ นะอย่างนี้ เอาเลยจริง ๆ ดู
จริง ๆ นี่ไม่ใช่ธรรมดา พวกท่านมาอยู่ยังไงกัน หือ มากินมานอนอยู่นี่หรือพวกบวชเป็น
พระเที่ยวกรรมฐานหรือตั้งวัดตั้งวา ตั้งอยู่กินนอนกันเฉย ๆ หรือ ไม่ได้ตั้งอยู่เพื่ออรรด
เพื่อธรรมหรือ เราดู

ใครมาเล่าให้ฟังว่า พอเรากลับมาแล้ว โอ้ย ทางจงกรมเรียบหมดในวัดนั้น ใครมา
เล่าให้ฟัง วัดนั้นแหละว้างนั่น พอหลวงตาไปพักที่นั่น หลวงตาดูแล้ว กลับมานี่ โอ้ย มีทาง
จงกรมประจำทุกกุฏิเลย เราก็อ้างเรื่องอย่างนี้ อาจทำโก้ ๆ ไปอย่างนั้นแหละ มันไม่เดิน
มันขี้เกียจ ทนอยู่ไม่ได้มันก็ทำอย่างนั้นแหละ เราก็อ้างไปอย่างนั้นอีก เป็นความเสาะแสวง
หาจริง ๆ มีไม่มีมันเสาะหาเดินจนได้แล้วทำงานได้ อย่างที่เราไปว่าในวัดนี้แหละ เราไปพัก
ไม่มีทางจงกรม เราไปหาเดินนั่นจนได้ทำเลนอกวัดไปไกล ๆ ไปเดินจงกรมอยู่นั่น มีทาง
เรียบ ๆ ไกล ๆ อยู่กับตีนเขาพอเดินได้สบาย เราก็อ้างเดินอยู่นั่นเลย เพราะในวัดแทนที่จะมี
ทางจงกรมกลับไม่มี มันยังงัยกันนี่ อย่างนี้ละมันทำให้คิดไม่ได้นะ

อย่างการขบการฉันท์เหมือนกัน พระฉันท์เพื่อภาวนาเพื่ออรรดเพื่อธรรมเพื่อหลุด
เพื่อพ้นนี้ ท่านจะไปฉันอะไรมากมาย บางทีพอฉันนี้แล้ว อันนั้นความมา อันนี้หวานมา มัน
เป็นนะในจิตนี้แต่ไม่พูด วันนี้พูดเสียบ้าง มันเลยกลายเป็นเรื่องรำคาญ กวนจิต แน่ะ ฉันท์ก็
ฉันท์เพื่อธรรม มันกวนมันกวนเรื่องของกิเลสกวน อันนั้นจิมนี้ อันนั้นจิมนี้ อันนั้นหวาน
อันนี้คาว มันกินอะไรกันนักหนา เรื่องจะกินเพื่อความเป็นอยู่ธรรมดา ๆ และกินเพื่อจิตต
ภาวนาเพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์ เหล่านี้จะไม่เป็นภาระอะไรเลย ได้มาอะไรหยิบปู้ปี้
 ๆ ใส่บาตรฉันแล้วปู้ ๆ ไปเลย ไม่สนใจกับว่าหวานว่าคาว มีอะไรมันกวนลงในนั้นหมด
ฉันอิ่มแล้วล้างบาตรแล้วไป หนีเลยเข้าป่าเงียบ จ้อกันอยู่กันนั้น

นี่เราทำมาอย่างนั้นนะที่มาสอนหมู่เพื่อน เพราะฉะนั้นเวลามาเห็นพระเห็นอะไร
อย่างนี้ แม้จะว่าดี ๆ ก็ตาม มันทนดูเอาเฉย ๆ นี่ มันดีอย่างนั้น ทั้งหวานทั้งคาวอะไรต่อ
อะไร อันนั้นหวานอันนี้คาว อันนั้นจิมนี้ อันนี้จิมนี้ ยิ่งฟังไม่ได้แบบนี้ละ มันเป็นอย่างงี้ไม่รู้
อยากพูดให้มันเต็มยศเลยว่า มันจิมหาพ้อหาแม่มันอะไรอีก ว้างนั่นเข้าใจไหม ให้ถึงที่มันขี้
ไม่งั้นมันไม่รู้ตัว ต้องเอาน้ำหนักใส่ลงไป ก็นี้ได้ทำมาแล้ว พ่อแม่ครูจารย์นี่ยกนิ้วเลย ไม่มี
อะไรยุ่งแหละท่าน เพราะฉะนั้นท่านจึงไปหาพักอยู่ในป่า ๆ บ้านสามสี่หลังคาเรือนพอแล้ว

ๆ คือท่านฉันพอยังชีวิตให้เป็นไป ส่วนจิตใจของท่านจำอยู่ด้วยความพอ ด้วยความเที่ยง ด้วยความอะไรพูดไม่ถูกว่านั่นเถอะนะ เลิศเลอหรืออะไรพร้อมอยู่ในนี้หมด เหล่านี้พอเยียวยา ถ้ามากกว่านั้นเป็นการรบกวน เข้าใจไหมละ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

เพราะท่านฉันนี่พอยังอัธภาพ คือพอเพื่อธาตุชั้นนี้ครองตัวอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ส่วนทางในของท่านพอหมดไม่มีอะไรบกพร่องเลยตลอดเวลา นั่นละท่านเป็นสุข นตฺธิ สนฺติปริ สุขํ สุขอื่นใดจะเสมอด้วยความสงบไม่มี อันนี้พอตลอดเลย การขบการฉันการอยู่หลับนอนอะไรคือพอเพียงเยียวยาชั้นนี้ ๆ ที่มันกวน อันนี้มันเป็นสมมุติมันกวนตลอด เยียวยาพอประทัง พอยังชีวิตอยู่วันหนึ่ง ๆ เท่านั้นพอ ๆ มากกว่านั้นมันเป็นเรื่องกวน ท่านจึงไม่เอา ท่านจึงไม่ยุ่งยากกับสิ่งเหล่านี้

นี่มันอดไม่ได้ละ มันดู ๆ อยู่ตลอดเวลา มันเป็นในจิตเอง ธรรมชาตินี้กับธรรมชาตินี้เป็นยังงี้ ไม่เทียบมันก็รู้ของมันอยู่อย่างนั้น อันหนึ่งไม่มีอะไรเลย อันหนึ่งกวนตลอด มันเป็นอย่างนั้นนะ แม้แต่จะเอามากินนี้ กินก็เพื่อเยียวยาธาตุชั้นนี้เพราะชั้นนี้มันกวน อันนั้นก็กวนเข้ามาอีก อันนี้กวนเข้ามาอีกอยู่อย่างนั้น อันนั้นไม่มีอะไรกวน แนะมันต่างกันอย่างนั้นนะ นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าเลิศขนาดไหน เพราะฉะนั้นท่านถึงท้อพระทัยละชิมาสอนโลก คือมันผิดกันขนาดนั้นละฟังเอา แม้แต่การขบการฉัน ถ้าจะพูดภาษาโลก ๆ เรียกว่ารำคาญด้วยซ้ำไป มันเลยเถิด คือถ้าเลยความจำเป็นสำหรับชั้นนี้เรียกว่ากวน กวนไปเลย อย่างที่ว่าอันนั้นหวาน อันนี้คาว มันก็พุงอันเดียวกัน พุงหวานพุงคาวที่ไหน ก็เข้าไปบำบัดธาตุชั้นนี้ พออยู่ได้เท่านั้น จะเป็นหวานเป็นคาว จิ้มมันจิ้มนี้หาอะไร เหล่านี้พวกบ้า วังใจแหละ

ใครจะว่าเรื่อบ้าก็ตามมันเป็นอยู่เต็มหัวใจจะไม่ให้พูดได้ยังงี้ ก็ไม่เคยพูด วันนี้ออกเสียบ้าง มันทนมานานขนาดไหนดูตลอดเวลา ตั้งแต่สิ่งรบกวนล้วน ๆ เพราะฉะนั้นถึงเตือนเห็นไหมหรรุฬาฟูฟ่า มีแต่กิเลสกวน เขี่ยบเข้ามา ๆ ธรรมท่านอยู่ยังงี้ท่านอยู่ เห็นไหมกระต๊อบ พออยู่ได้เท่านั้นพอ เพื่อบรรเทาธาตุชั้นนี้ แล้วหลักใหญ่ก็เพื่อ หลักใหญ่คือการภาวนาเท่านั้นเอง ท่านจึงไม่หาอะไรหรรุฬาผู้มุงธรรม อันนั้นเลิศขนาดไหน พอไปเจอเข้าจริง ๆ แล้วมันก็เป็นอย่างนั้น เจอเข้าจริง ๆ อันนั้นมันเลยเป็นมูตรเป็นคูณเป็นส้วมเป็นถานไปหมดเลย โอ๊ย สมมุตินี้มันยังงี้กัน พูดให้มันเต็มยศตามหลักความจริงที่มันเป็นว่า ธรรมชาตินี้กับส้วมกับถานมันเข้ากันไม่ได้เลย พระองค์จะไม่ท้อพระทัยยังงี้ จะสอนส้วมสอนถานให้เป็นทองทั้งแท่ง สอนได้ยังงี้ นั่นซี แต่พวกธรรมแทรกอยู่ในส้วมในถานก็มี นั่นแหละได้พยายามสอน อุตสาห์สอน ดิ่งนั่นดิ่งนี้ ที่เป็นสาระมันมีอยู่ในนั้น ในส้วมในถานในถังขะนั้น

ถ้ามองดูทั้งหมดนี้ โอ๊ย หงายเลย ก็พระพุทธเจ้าทรงญาณขนาดไหน รู้ไปหมดนี้ พุดจริง ๆ นะใครจะว่าบ้าก็ตามเถอะ ยิ่งจวนตายเท่าไรก็ยิ่งพุดให้ฟัง มันเจอเข้าหัวใจใคร มันรู้เองไม่ต้องบอกแหละนะเรื่องอย่างนี้ แบบอันเดียวกันไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า อ้อ เท่านั้นพอ ทีนี้เรื่องอะไร ๆ เกี่ยวข้องมันจะวังประสานกันหมดเหมือนกัน นี่เขาจะมา ลาดซีเมนต์อะไรตามนี้ ท่านปัญญา มาพุดเมื่อวาน มาขออะไร ๆ เราคิด ไม่เอาอะไร ได้นำ ใจมันได้บุญกุศลส่วนนี้ก็เอา แต่ไม่ถึงกับวัดเราต้องเสียไป บอกว่าเอาทำได้ ทำให้พอดีเท่านั้นนะอย่าเลยนั้นนะ สั่งไว้อย่างนั้น เราอนุโลมให้ทำ เอะไรแถวนี่ เหม้นอะไรถ้าธรรมดา นะ อยู่ไหนก็อยู่ได้ ตั้งแต่สัตว์มันไปหาเอะไร พิจารณาซิ มันขันอยู่ทั่ววัดทั่ววา มันจะโดด ขึ้นบนหัวคน ขันอยู่บนหัวคน ไก่มันเต็มอยู่นี่ มันไปหาลาดอันนั้นอันนี้ที่ไหน เราอยากว่า อย่างนั้น สิ่งยุ่งกวน เอาให้เรียบไปหมด มันมองดูตั้งแต่ส้วมแต่ถ่าน เรียบเท่าไรนั่นคือส้วม คือถ่านล้วน ๆ ก็เลสมันก็ดันของมันเต็มเหนียว มันบอกว่าให้สะอาดสะอาดอันสวยงามสุด ยอด ในสายตาของธรรมท่านว่า นี่สกปรกสุดยอด เห็นไหม ต่างกันไหม

มันจะแข่งขนาดไหนแข่งเถอะนะ กองขี้แข่งธรรม แข่งทองคำทั้งแท่ง เอ้า เทียบดูซิ มูตรคูถไปแข่งทองคำทั้งแท่ง แข่งวันยังค่ำก็มูตรคูถอยู่วันยังค่ำ ทองคำเป็นทองคำจะแข่งกันได้อย่างไร นี่กิเลสมันก็เป็นแถวกิเลสของมัน แต่เราไม่รู้นะ เพราะกิเลสใส่เข้ามา ๆ เราเป็นตุ๊กตา มันใส่ไปไหนก็ไป แต่ธรรมจับจับเห็นไปหมดนั่นซิ เรื่องของกิเลสอุบายวิธีการ ยังไง มันผลัดดันออกไป อารมณ์ของกิเลสมันอยู่ในใจของเรา เกิดออกไปก็เป็นอารมณ์ของกิเลสผลัดดันจิตใจให้ติดให้ตื้นด้วยกิริยามารยาทการพุดการจา การประพุดตีตัวนั้น มันไปทางต่ำทั้งนั้น ๆ เรื่องกิเลสต้องไปกิเลสล้วน ๆ ไปธรรมไม่มี เพราะฉะนั้น จึงต้องมีธรรมเข้าแทรก ๆ แล้วจะมีการยับยั้ง ๆ แล้วพอมีขั้นตีขึ้นได้พอเป็นประโยชน์ขึ้นมา ๆ ถ้าปล่อยให้กิเลสล้วน ๆ ไปหมด จำให้ดี นี่พิจารณามาแล้วมันจวนจะตายแล้วนี่นะ

จวนจะตายแล้วจึงได้เปิดออก ๆ เรื่องใคร ๆ จะมาว่าโอ้วว่าอวดก็ส้วมก็ถ่านเข้าใจไหม มันจะว่าเท่าไรมันก็ส้วมก็ถ่านอยู่ตามเดิมของมัน มันจะไปว่าใครโจมตีใครทำอะไร ใครก็ตามมันก็คือส้วมคือถ่าน จะเป็นอะไรอื่นไปไม่ได้ ธรรมชาติ ๆ หรือทองทั้งแท่ง ก็ทองทั้งแท่งอยู่อย่างนั้นจะไปทำให้เป็นอะไรอีก นั่น มันก็ต่างอันต่างจริงของใครของเราอยู่ อย่างนั้น อู๊ย.ทุเรศจริง ๆ นะ ถ้าจะเปิดออกมาจริง ๆ แล้ว เหมือนกับเรานี้เป็นบ้าคนเดียว ให้มันเห็นอันนั้นดูซิมันก็แบบเดียวกันหมดนั่นแหละ อย่างที่พุดนี้ พอพุดคนเดียวนี้ เอ้า คุณเอาอันนั้นเห็นอย่างนั้น คนที่ ๒ มากี่พุดแบบเดียวกันเพราะรู้แบบเดียวกัน เห็นหมดนี้

ก็ทิ้งไปหมดเลย นั่น มันเลวขนาดไหน กอดมันมาเท่าไรพวกมูตรพวกคุณ มันก็เป็นของมันเองในจิต ไม่งั้นจะว่าธรรมเลิศเลอ ๆ ได้หรือ มันเป็นอย่างนั้นท่านถึงพูดได้

แม้แต่นั่นจันทน์ก็ยังมีไอ้ย.กวนจริง ๆ นั่น เห็นไหมละมันเลยพอดี ที่จะเอามาเยียวธาตุชั้นอะไร ๆ มีอะไรฉันปู่ป้า ๆ แล้วพอเท่านั้นนะ พอเยียวธาตุชั้น ความมุ่งอันใหญ่หลวงคือมุ่งต่อความดีงาม ต่อผลประโยชน์ ขรราวาสก็มุ่งต่อผลประโยชน์ ที่นี้การรบกวนการติดการดี ความทุกข์ทั้งหลายที่จะติดตามมานี้ก็ลดลงได้มากนะ ถ้าต่างคนต่างดีกันไปหาทั่วแดนโลกธาตุใครจะมีความสุข มีแต่ไฟแบบเดียวกันหมด นี่คือเรื่องของกิเลสต้องเป็นแบบเดียวกันหมด ถ้ามีธรรมเข้ายับยั้ง ๆ แล้วต่างคนต่างจะลดความดี ความดีลดลง แล้วความทุกข์ก็จะค่อยลดลง ความสุขจะค่อยปรากฏขึ้นโลกพออยู่ได้ มีมากมีน้อยพออยู่กันได้ ถ้าปล่อยให้กิเลสดีอย่างนี้แล้ว ไอ้ย.ตายหมดนั่นแหละ ใครจะว่าเจริญที่ไหน ไอ้ย.พูดเราไม่อยากฟังนะ บ้านนั้นเจริญบ้านนี้เจริญ เจริญพอเจริญแม่มีงมาจากไหน กูก็อยู่ในโลกมาแล้วมีงมาโกหกกูยังง อยากรู้อย่างนั้นเข้าใจไหม ถ้ากูอยู่ในโลกอื่นมีงมาโกหกอย่างนี้กูก็อาจจะเชื่อได้ นี่ก็อยู่ด้วยกันก็ว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม เราอยากพูดตีย้อนกลับไม่ให้มันต่อเงื่อนมามาก ไอ้มูตรไอ้คุณไอ้ฟินไอ้ไฟ ไม่อยากฟัง มันเลวขนาดนั้นจะว่ายังไง

นี่ก็ว่าจะเพนุเพอะอะไรนี้ เราก็พิจารณาทบทวนดู เอ้า ให้เขาเป็นบุญส่วนกุศลของเขาเป็น เรายกให้ นี่ละจึงให้เขา ส่วนของเราไม่ถึงกับฟุ่มเฟือยและกระทบกระเทือนเสียหายทางด้านธรรมะเกินไป เพราะฉะนั้นจึงบอกว่าให้ทำแต่พอดีเท่านั้นนะ กำชับเอาไว้ เอ้าอนุญาต อย่าให้ฟู่ฟานะ เท่านั้นละ ให้พอดีเท่านั้น คืออนุโลมทางฝ่ายจิตใจเขา ที่เขาสร้างเขาเป็นบุญกุศลน้อยเมื่อไหร่ ที่นี้ธรรมอันใหญ่หลวงของเรานี้จะเสียเพราะอันนี้เล็กน้อยเพียงไรเราต้องคำนวณ ทางนี้ก็ไม่ให้เสียมาก หย่อนกันลงนิดหน่อย ทางนั้นก็ให้เขาได้ขึ้นมา เพราะฉะนั้นจึงอนุโลม เอ้า ทำก็ทำเสีย ท่านปัญญามาปรึกษา เขาก็เอานามบัตรนามอะไรมา เขาอยากทำ มีคนอยากทำมากขนาดไหนแต่เราไม่เคยอนุญาตนะ ไม่ใช่ไม่มีใครทำนะ เราไม่อนุญาตเฉย ๆ นี่ ถ้าอนุญาตหมด ป่าเหล่านี้ไม่มี เป็นลานส้วมลานถ่านไปหมด ลานวัดไม่มีนะ ลานวัดก็ไปดูซิในป่าในเขา นั่นละลานวัด ท่านภาวนาของท่านอย่างนั้นเรียกว่าลานวัด

อันนี้ลานกิเลส ลานส้วมลานถ่าน เตียนโล่งที่ไหนสะอาดสะอาดอัน มีแต่ลานส้วมลานถ่านทั้งนั้น เอ้า ฟังเสียใครไม่ได้ฟัง ใครจะว่าเป็นบ้ายกสามโลกธาตุนี้มาว่าให้หลวงตาบัวอยากฟังเราก็ฟังไม่อยากฟังเราก็เฉยธรรมดาเรา ก็เอาความจริงออกมาพูดนี่วะ มาโกหกโลกหาอะไร เสาะแสวงหาแทบเป็นแทบตาย มันมีแต่ส้วมแต่ถ่านถ้าพูดตามหลักความจริง

ของพระพุทธรูปเจ้าและสาวกทั้งหลายท่านพาดำเนินมา สถานที่อยู่ในวัดวาอารามต่าง ๆ ทุกวันนี้ไม่เห็นก็ตาม ในตำรากี่มี มันเหมือนส้วมเหมือนถ่าน ตัวสถานที่จะเป็นส้วมเป็นถ่านได้เพราะอะไร เพราะผู้ที่อยู่ที่นั่นไปทำให้มันเป็นละออง ตัวนี้เป็นตัวส้วมตัวถ่าน กระจายออกไปก็เป็นส้วมเป็นถ่าน เช่นเป็นสถานที่อยู่ถ่านวัดลานวา จนกระทั่งถึงกฎีกฎังเครื่องใช้ไม้สอย มันเป็นเรื่องของกิเลสไปทั้งหมดเลย เพราะไม่มีธรรม มันก็เลยเป็นส้วมเป็นถ่านติดกันไปหมดเลย เป็นอย่างนั้นนะ อะไร ๆ ดูไปก็เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด ไม่มีเรื่องธรรมแฝงอยู่นั้นเลย ถ้าเรื่องธรรมแฝงผู้ปฏิบัติธรรมท่านก็พอดีของท่านเอง ท่านไม่ยุ่งกับอะไร

ให้เขาเอาข้าวมานี้ไปดูตอนค่ำเมื่อวานนี้ ข้าวเบาบางมาก โรงพยาบาลมาประจำทุกวัน ๆ โห ของน้อยเมื่อไรพาดเป็นโกดัง ๆ ๆ เต็มเอี้ยด ๆ ไปดูตอนค่ำเมื่อวานเห็นข้าวมีน้อย รีบ สั่งแล้วยังนี้

ลูกศิษย์ สั่งแล้ว เขาจะเอามา

หลวงตา เขาจะเอามาตอนไหนไล่เข้า ถ้าเขามาพุงนี้เข้ามันพอไหม ข้าวเหล่านี้เหลือเท่าไร นั่น คือโรงไหนมาก็ไม่ให้ขาดในสิ่งที่เราเคยจัดไว้ให้ เมื่อมันมีอยู่ในตลาดตลาดควรจะเอามาให้ทัน เขาบอกมีเท่าไร ๓๐ กว่าถุง ถ้าเพื่อเขามาหลายคันทันนั้นจะทันไหม ตอนเช้านี้ เขาจะมาตอนเช้าพุงนี้ นี่มาแล้ว จึงได้กำซบกำซา อย่างนี้จะสงเคราะห์โลกทุกแบบนะ โอ๊ย.ทุกซ่ลำบากเหมือนกันถ้าจะพูดเรื่องทุกซ่ แต่เพราะอำนาจแห่งความเมตตา สงสารมันพาบิกพาบีน อย่างช่วยพี่น้องชาวไทยเรานี้เหมือนกันเราช่วยสุดเหวี่ยงของเรานะ อุดส่าห์พยายามบิกบีนด้วยความเมตตาสงสาร ลำพังเราแล้วเราอยู่ไหนเราอยู่ได้สบาย ไม่ยุ่งว้างนั้นเลย บิณฑบาตได้มาปิ่นหนึ่ง ทัพพี ๒ ทัพพีพอกินเท่านั้นพอไม่ยุ่ง สิ่งที่พอมันมีอยู่ในหัวใจพูดให้มันชัด ๆ อย่างนี้ มันไม่ต้องการอะไรแล้ว อันนี้เป็นเครื่องรบกวนก็เสียวามันเสีย พออยู่ได้อันนั้นไม่กวน นั่น ให้มันเห็นชัด ๆ อย่างนั้นซิ ธรรมชาตินี้ไม่กวน ท่านว่าบรมสุข ๆ ว่าไง มันจำอยู่ในหัวใจ บกพร่องอะไรไม่มี นั่น อันนี้มันบกพร่องตลอด ต้องหาเสียวารักษาตลอด ก็ให้มันเสียเท่าที่จำเป็นอย่าให้เลยเถิด ก็ไม่ยุ่งกับมันมากนัก

พ่อแม่ครูอาจารย์ไปอยู่ที่ไหน โอ้ มันวิ่งย้อนหลังไปหาท่านหมดนะ ท่านไปอยู่ที่ไหน หาอยู่ ๔-๕ หลังคาเรือน บิณฑบาตเขาได้อะไรใส่มาให้ท่านเท่านั้นละนะ ก็คนอยู่ในป่าในเขาก็จะได้ของดิบของดีอะไรมาให้ฉัน ไปบิณฑบาตมาแล้วก็ได้ชนิด ๆ ท่านไม่สนใจเลยนะไม่พูดถึงเลย เรื่องอาหารนี้ไม่มีเลยนะ เจียบเลย เพราะท่านอยู่แต่ในป่าในเขาไม่มีอะไรกวนท่านพอที่จะพูดออกมา ท่านอยู่กับความพอดี อยู่กับความขาด ๆ เชน ๆ เขียม ๆ พอได้เสียวารักษาชั้นนี้ท่านก็พอแล้ว เพราะส่วนใหญ่ของท่าน จิตของท่านเป็น

บรมสุข นั้นละนิพพานเที่ยง เที่ยงอยู่ในหัวใจตลอดเวลา จะเอาอะไรมาบกพร่อง แล้วจะเอาอะไรมาควนมันไม่มีอะไรควน สิ่งที่ควนก็คือธาตุขันธ์ แล้วท่านก็ให้เฉพาะพอดีเท่านั้น ทำเป็นกระต๊อบกระแต๊บบให้อยู่เสมอ อย่างนั้นนะ ทางจงกรมของท่านเดินเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถให้เสมอ อันนี้ก็เสมอกับธาตุกับขันธ์อีกเหมือนกัน ให้ธาตุขันธ์ได้ตัดเส้นตัดเอ็น ยึดเส้นยึดสาย อันหนึ่งเดินไปเพื่อพิจารณาธรรมสงเคราะห์โลก

นั่นละเห็นไหมมี ๒ ประเภท พระอรหันต์เดินจงกรมเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถธาตุขันธ์ให้พอเหมาะพอดีอันหนึ่ง มันเกี่ยวกับธาตุขันธ์ อันหลักใหญ่คือพิจารณาธรรมทั้งหลายเพื่อประโยชน์แก่โลก ท่านเดินจงกรมอยู่รำพึงพิจารณาอยู่นั้น นั่งภาวนาก็เหมือนกันแบบเดียว นั้น จะให้ท่านละกิเลสท่านไม่มี กิเลสตัวไหนที่จะมาละอีกตั้งแต่วัน วุฒิปุพฺพมจฺริยํ ประกาศก้องขึ้นมา สนฺทิฏฺฐิโก สุดท้ายเท่านั้นแหละ ไม่มีอะไรควนเลยหมดโดยสิ้นเชิง อันนั้นเมื่อหมดแล้วทุกซึกก็หมดโดยสิ้นเชิง เพราะกิเลสเป็นผู้สร้างทุกซึก ทุกซึกก็หมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย ท่านมีแต่ความสุข

นี่อำนาจแห่งการอุทิศสำหรับพยายาม การบิ๊งบิ๊นนะ การอดการทนการต่อสู้กับสิ่งเลวร้ายทั้งหลายซึ่งไม่มีสิ้นสุด ถ้าปล่อยให้ไปมันจะลากเราไปหาความทุกข์ไม่มีสิ้นสุด แต่การต้านทานกันไว้เพื่อเอาความดีขึ้นมา ตัดย่นเข้ามาทางวัฏฏะคือความเกิด แก่ เจ็บ ตาย และความทุกข์ทั้งหลายให้ย่นเข้ามา ๆ ด้วยความดี ด้วยการฝ่าฝืน ฝ่าฝืนคือฝ่าฝืนกิเลสมันไม่ยอมให้ทำความดี เราทำ นี่ละเรียกว่าฝ่าฝืน รบกัน ให้มีอย่างนั้น ๆ ซิ ไม่งั้นไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวนะ ลมหายใจมันมีได้ทุกคนนั่นแหละ เรายังไม่ตายมันมีด้วยกันทุกคน เวลาตายหมดค่าด้วยกันทั้งนั้นแหละ จะทำอะไรก็ให้รีบทำเสียตั้งแต่บัดนี้นะ แหม มันพิลึกจริง ๆ นะ แล้วโลกเวลานี้ยิ่งนับวันหนาเข้า ๆ จนท้อใจจริง ๆ เราพูดจริง ๆ มองไปไหนมันไม่ได้มองเห็นตัวคน มีแต่กิเลสหุ้มห่อหมดเนื้อหมดตัว แยะ ๆ ออกมานี้เป็นกิริยาของธรรมไม่ค่อยมีและไม่มี นู่น พวกที่ไม่เกี่ยวกับศาสนาเลยเรียกว่าไม่มีตลอด ผู้ที่มีศาสนามีธรรมมีธรรมภายในใจยังมีแยะ ๆ อยู่บ้างเป็นกาลเวลานะ

แล้วย่นเข้ามาหาพวกปฏิบัติศีลธรรมนี่มี ๆ นี่ละทางก้าวเดินเพื่อจะตัดวัฏฏะ ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่แบกหามไปด้วยกองทุกข์นี้ให้สิ้นเข้ามา ๆ ทุกซึกน้อยเข้ามา ๆ แล้วอันนี้มีมาก ๆ ตัดขาดสะบั้นผิงเลย สุข บรมสุข นั้น มีที่หวัง ทุกซึกก็ทุกซึกเพื่อบรมสุข ไม่เสียหายอะไร ทุกซึกเพื่อมหันตทุกข์ เพราะวิ่งตามกิเลสนี้ไม่มีความหมายนะ ทุกซึกเท่าไรก็ทุกซึกไปอย่างนั้นตลอด ไม่มีต้นปลาย เบื้องต้นไม่มีเบื้องปลายไม่มีหมุนตลอดเวลา ผู้มีคุณงามความดีแล้วมีต้นมีปลาย ต้นจ้ำมันไม่ได้ เอ้า ปลายมันจะมีวันหนึ่ง นั้น เพราะสร้างความดี

ตัดเข้ามาชนเข้ามา ๆ วันนี้พูดถึงเรื่องรำคาญมันเป็นอยู่ตลอด หากไม่พูด วันนี้เปิดออกเสียบ้าง หยิบนั้นหยิบนี้อันนั้นอันนี้ยุ่ง มันเลยกลายเป็นเรื่องลืมนื้อลืมนตัวฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เลยเป็นการเป็นงานอันหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องการอยู่การกิน เป็นงานของกิเลสอันหนึ่งขึ้นมา ไม่ใช่เป็นงานเพื่อธาตุเพื่อขันธโดยเฉพาะ มันเลยกลายเป็นงานของกิเลสขึ้นมา ที่มาเกี่ยวกับการอยู่การกินของเราโดยเฉพาะเราไม่รู้ตัว ถ้ารู้ตัวก็ต้องเป็นอย่างนี้ เลยพอดีแล้วมันเป็นกิเลสขึ้นมา แน่ะ ถ้าไม่เลยพอดีเสียยาพอเป็นไปเท่านั้น ๆ เป็นธรรม ๆ

นี่ละผู้ปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมล้วน ๆ จึงทุกอย่างเป็นธรรมหมด ไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่ติดไม่คืน พออยู่พอเป็นพอไปอะไร ใช้ไป ๆ เท่านั้นพอ ส่วนใหญ่ของท่านมุ่งต่อธรรมอันเลิศเลอ ๆ ๆ ตลอด จนกระทั่งถึงขั้นนั้นแล้วปล่อยหมดเลย นั่น เป็นอย่างนั้นนะ

ไปเทศน์วัดอโศการามเราก็อุตสาหะพยายามเทศน์ สอนพระเริ่มต้นจากฝึกหัดภาวนาถึงจะไม่ละเอียดลอก็ตาม เพราะธาตุขันธ์สำคัญมากเวล่ำเวลาไม่เท่าไร เพราะเวลานั้นเป็นเวลาเทศน์แล้วนี่ จะเทศน์นานเท่าไรก็ได้สินะ แต่ธาตุขันธ์มันจะอำนวยให้หรือไม่จึงต้องคำนึงธาตุขันธ์ ด้วยเหตุนี้เองการเทศน์จึงมีตั้งแต่เจ็ดวัน เจ็ดวันให้จับ ๆ เป็นแถวเป็นแนวเป็นเจ็ดวัน ๆ แต่กิ่งก้านสาขาที่แตกแขนงออกไปจากเจ็ดวันนั้นหรือจากกิ่ง กิ่งนี้กิ่งใหญ่นี้กิ่งเล็กที่จะออกไป เมื่อได้กิ่งใหญ่ ๆ มอบให้แล้ว ๆ สอนอันนี้ให้ถูกต้องกิ่งเล็กจะค่อยแตกไปเอง สำหรับผู้ปฏิบัติจะกระจายไปเอง ความรู้ความแยกต่าง ๆ จะอาศัยหลักใหญ่ที่สอนไว้ ๆ เราจึงสอนได้แค่นั้น ละเอียดลออกกว่านั้นไม่ได้นะ กำลังไม่พอ ถึงขนาดนั้นก็ปาเข้าไปตั้งชั่วโมง ๒๕ นาที ของเล่นเมื่อไร เทศน์ในกรุงเทพฯนี้มีวัดอโศการามที่มากกว่าเพื่อน แม้ตั้งแต่สนามหลวงก็เพียงชั่วโมง ๒๓ นาที แต่ไปเทศน์ที่วัดอโศการามถึงชั่วโมง ๒๕ นาที ก็มีอำเภอสุงเนิน ที่สูงกว่าเพื่อน อำเภอสุงเนินนั้นจนได้ตั้งจังหวัดให้เขา คือคนมากจริง ๆ ทางโคราชมันหลังไหลออกไปฝั่ง อำเภอด่าง ๆ แลวนั้นมาฟัง มันมากต่อมากเราเลยตั้งให้เป็นจังหวัด เวลาเทศน์ก็ฟาดเข้าไปชั่วโมงกับ ๒๙ นาที นุ่นเห็นไหม ก็อย่างนั้นละ

นี่ก็เทศน์ถึงชั่วโมง ๒๕ นาที พระทั่วประเทศที่มาประชุมกันเป็นหมื่นนะ ท่านจะได้ยินได้ฟังแล้วก็ท่านจะอัดเทปแจกกันไปเรื่อยทั่วประเทศ เพราะเทศน์กันที่นี้เราเทศน์วางพื้นฐานเรื่อย ๆ เหมือนเครื่องบินเหินฟ้า ขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่เริ่ม ก.ไก่ ก.กา วิธีฝึกหัดภาวนาเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น ๆ สอนแล้วขึ้นไป ๆ ถึงสมถธรรม ถึงสมาธิธรรมเรื่อย ๆ จากนั้นก็ไปความอยู่ตามปัญญาธรรมนี่ละมาก ที่เทศน์วันนั้นไม่มากแต่เป็นภายในจิตใจนี้มาก เพราะเรื่องของปัญญานี้กว้างขวางพิสดารมาก จะอธิบายทุกแง่ทุกมุมเวลาไม่พอ ทั้งธาตุ

ชั้นไม่อำนวย จึงเอาแต่สำคัญ ๆ ก้าวขึ้นไปจนกระทั่งถึงสติปัญญาธรรมดา กว้างขวางไป กลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาพุ่งทะลุเลย พอถึงทะลุนั้นจบ ก็ได้ ชั่วโมง ๒๕ นาที ได้เทศน์เรียงลำดับไปเพราะวางพื้นฐานให้ผู้มาไม่เข้าใจมีเยอะ นั้น เราถึง อุดสำหรับพยายามเทศน์ นี้ไม่นานจะได้ไปจังหวัดร้อยเอ็ด วันนี้ก็เทศน์เพียงเท่านั้น ให้พากัน ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัตินะ เวลานี้คลื่นกิเลสนี้ แหม พิลึกจริง ๆ นะ จนมองไม่เห็นมาทุกแบบ ทุกฉบับมีแต่กิเลสทั้งนั้น ๆ ที่นี้จะให้พรเสียก่อนนะ

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com